

POSTANOWIENIE

ODPIS

Dnia 11 marca 2011 r

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Bogumiła Ustjanicz (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Hubert Wrzeszcz
SSN Kazimierz Zawada

w sprawie ze skargi TEC LINER Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w Poznaniu

przy uczestnictwie Zakładu Wodociągów i Kanalizacji Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w Wałczu oraz Per Aarsleff Polska Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w Warszawie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 11 marca 2011 r.,

zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Okręgowego w Koszalinie
z dnia 14 października 2010 r., sygn. akt VI Gz 61/10,

odrzuca zażalenie

Nu w i a - r i we podpisy

Za ,

Anna i. nuk

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Koszalinie odrzucił zażalenie TEC LINER Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Poznaniu na postanowienie tego Sądu z dnia 23 września 2010 r., którym oddalony został jej wniosek o zwolnienie od opłaty sądowej w części przewyższającej 10 000 zł oraz odrzucił skargę tej Spółki na postanowienie Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 30 lipca 2010 r., sygn. akt KIO/1539/10 w przedmiocie odrzucenia odwołania od czynności zamawiającego - Zakładu Wodociągów i Kanalizacji Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Wałczu przy udziale Per Aarsleff Polska Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie.

Sąd Okręgowy uznał, że skoro w oparciu o art. 198a ust. 2 ustawy z dnia

29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (t.j. Dz U z 2010 r. Nr 113, poz. 759, dalej — p.z.p.) do postępowania ze skargi na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o apelacji, jeśli przepisy tej ustawy nie stanowią inaczej, to Sąd ten działa jako Sąd drugiej instancji. Na postanowienie o odmowie zwolnienia od kosztów sądowych w całości nie służy zatem środek odwoławczy, a wniesione zażalenie jako niedopuszczalne należało odrzucić. Skarżąca nie wniosła pozostałej części opłaty sądowej, mimo wezwania jej do uzupełnienia tego braku skargi. Złożenie niedopuszczalnego zażalenia na postanowienie o odmowie zwolnienia od kosztów sądowych nie spowodowało przerwania biegu terminu wyznaczonego do wniesienia opłaty. Wobec tego skarga podlegała odrzuceniu w oparciu o art. 198e ust. 1 p.z.p.

W zażaleniu Spółka TEC LINER zarzuciła zaskarżonemu postanowieniu naruszenie art. 394 § 1 pkt 2 k.p.c. przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że nie przysługuje zażalenie na postanowienie oraz art. 394¹ § 1 k.p.c. przez niezastosowanie go, mimo istnienia przesłanek. Domagała się uchylecia postanowienia i nadania sprawie biegu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepis art. 98 § 1 i 2 k.p.c. przewiduje, że do niezbędnych kosztów procesu (w związku z art. 13 § 2 k.p.c. także udziału w postępowaniu nieprocesowym) prowadzonego przez stronę zalicza się, w odniesieniu do kosztów sądowych, jedynie te, które zostały przez nią poniesione. Stosownie do art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji co do kosztów procesu, które nie były przedmiotem rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji. Postanowienie odmawiające stronie zwolnienia od kosztów sądowych nie zostało objęte tym uregulowaniem, bo nie odnosi się do poniesionych kosztów sądowych, jako elementu kosztów procesu. Powołany w zażaleniu art. 394 § 1 pkt 2 k.p.c. dotyczy zażalenia na postanowienie Sądu pierwszej instancji, którym nie jest Sąd Okręgowy, rozpoznający skargę na postanowienie Krajowej Komisji Odwoławczej (art. 198a ust. 2 p.z.p.), a zatem nie miał zastosowania w rozpoznawanej sprawie. Utrwalone zostało w orzecznictwie stanowisko, że na postanowienie sądu drugiej instancji o odmowie zwolnienia od kosztów sądowych zażalenie nie przysługuje (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 31 marca 2009 r., SK 19/08, OTK-A 2009/3/29, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2009 r., II PZ 14/09, niepubl. i z dnia 13 stycznia 2010 r., II CZ 81/09, niepubl.).

W związku z tym zażalenie dotyczące zaskarżonego postanowienia w tym zakresie uznać należało za niedopuszczalne i podlegające odrzuceniu w oparciu o art. 394¹ § 3 w związku z art. 398²¹ oraz art. 373 k.p.c.

W postępowaniu sądowym, prowadzonym na skutek skargi na postanowienie Krajowej Izby Odwoławczej, wyłączona została możliwość wniesienia przez stronę skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego lub postanowienia kończącego postępowanie w sprawie (art. 198 g.ust.1 p.z.p.). Według art. 394¹ § 2 k.p.c. dopuszczalność złożenia zażalenia na postanowienia sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie uzależniona została od dopuszczalności wniesienia skargi kasacyjnej. W tej sytuacji niedopuszczalne było również zażalenie na postanowienie odrzucające skargę, ponieważ nie istnieje możliwość jego kontroli przez Sąd Najwyższy.

Na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398²¹ oraz art. 373 k.p.c. i w tym zakresie zażalenie podlegało odrzuceniu.

SĄD NAJWYŻSZY

**IZBA CYWILNA
WYDZIAŁ II**